

Paní profesorka Lenka Bobková se narodila v Červeném Kostelci 8. ledna roku 1947. Dětství a mládí prožila v Liberci. Vzpomíná, že do Červeného Kostelce jezdila za babičkou.

V Liberci žila společně se svou rodinou ve čtvrti Liebiegovo městečko. Tam, i přes odsun německého obyvatelstva po roce 1945, zůstaly některé rodiny smíšené. K tomuto se vážou některé zážitky z dětství paní profesorky.

Paní profesorka nepocházela ze silně komunistické rodiny, naopak, její rodiče, i přes jejich úřednické zaměstnání, se na politické scéně nijak neprojevovali. Toto bylo nejlépe vidět na 1. Máje, kdy byla celá ulice vyzdobena, jejich dům však zůstával bez výzdoby. Za další takový příklad lze uvést to, že neodebírali Rudé Právo.

Na školní léta vzpomíná zejména v útržcích vzpomínek. Jedna z nich je ta, když byla v 5. třídě donucena svou paní učitelkou nastoupit do pionýra.

Po základní škole nastoupila na SVVŠ. Zde se vzdělávala 3 roky. Paní profesorka chodila povinně ve třetím ročníku na pracovní proces do textilní továrny. Tady si dělala různé inovace, např. u tkalcovského stavu. Studium na SVVŠ ukončila v roce 1965.

Po SVVŠ nastupuje na Filozofickou Fakultu, kam se dostala bez potřeby souhlasu strany. Zpočátku studovala latinu a češtinu, později nastoupila na dějepis. Zde studovala v polovně 60. let. Srpen 1968 prožila v Liberci, který dopadl stejně krvavě jako Praha. Velmi silný zážitek, kromě příjezdu vojsk Varšavské smlouvy, je pohřeb zastřelených obětí. V 1969 proběhla demonstrace, kterou potlačila československá armáda a policie s vodními děly. Ten samý rok se v Liberci připomínala smrt obětí. Na místa kde je zastřelili se kladly květiny. Tabulky, které na těch místech byly původně umístěny, se během pár týdnů sundaly.

Následky roku 1968 přetrvávaly ještě po samotné invazi. Na podzim toho roku školní začal stávkou. Stávka byla podporována různými umělci např. Havlem. Solidarita se vyjadřovala i ze strany dělníků. Komunistická strana chtěla po lidech podepsat písemný souhlas s invazí. Paní profesorka také vzpomíná, že nadiktovala svým žákům seznam literatury, který byl shodný se seznamem zakázané literatury. Podle ní nešlo o hrdinství, jelikož to šlo pouze jeden rok.

Po roce nastala normalizace. Paní profesorce se v životě děly samé absurdity. Během tohoto období nastoupila do nové práce v galerii. Ředitelem této galerie byl někdo, kdo nevystudoval dějiny umění, ale i tak kreslil. V místech, kde jste pracovali, byli samozřejmě lidé, kteří na vás donášeli. Většina pramenů se zničila na podzim 1989.

Po roce 1989 nastoupila na FFUK a je dodnes uznávanou českou profesorkou historie.